

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **L. V. T.**, zastoupeného Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou se sídlem Labská 137/17, Děčín, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2003, čj. OAM-4078/VL-20-P17-2003, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 14 Az 481/2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 5. 2005, čj. 14 Az 481/2003 - 14 (správně čj. 14 Az 481/2004 - 14 – pozn. soudu),

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozsudku nebyl žalobci (dále též „stěžovatel“) udělen azyl v České republice podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů; současně na něj nebyla vztažena překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že důvodem žádosti žalobce o udělení azylu byla jeho snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Tato skutečnost však není zákonným důvodem pro udělení azylu na území České republiky, a to ani v případě, že v České republice žije družka žalobce, s níž žalobce očekává narození potomka. Žalovaný doporučil využít pro legalizaci pobytu některého z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu. K neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu

uvedl, že není důvodná obava stěžovatele z toho, že by byl po návratu do Vietnamu znovu potrestán za trestné činy spáchané v České republice nebo že by byl pronásledován za to, že podal v České republice žádost o udělení azylu.

Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 6. 2004, čj. 14 Az 606/2003 - 19, byla odmítnuta žaloba žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2004, čj. 3 Azs 289/2004 - 36, bylo toto usnesení zrušeno a věc vrácena Krajskému soudu v Ústí nad Labem k dalšímu řízení, v němž měl být žalobce krajským soudem v souladu s § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzván k doplnění své žaloby.

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 5. 2005, čj. 14 Az 481/2004 - 14, byla žaloba proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta. Soud se ztotožnil se žalovaným, že žalobce požádal o udělení azylu z důvodu snahy o legalizaci pobytu na území České republiky a proto, že zde žije přítelkyně, s níž čekal dítě. Do Vietnamu se vrátit nechce, neboť by tam byl údajně znovu odsouzen za trestné činy spáchané v České republice. Soud v těchto tvrzeních neshledal důvody pro udělení azylu taxativně stanovené v § 12 zákona o azylu. K námitce týkající se humanitárního azylu soud uvedl, že na udělení azylu podle § 14 zákona o azylu není právní nárok a soud rozhodnutí o něm přezkoumává pouze v omezeném rozsahu, přičemž zkoumá, zda žalovaný nepřekročil nebo nezneužil meze správního uvážení. V daném případě žalovaný neshledal, že by skutečnost, že žalobce má v České republice družku a dítě, byla důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Soud dále uvedl, že žalovaný nemá povinnost domýšlet za žadatele o azyl azylově relevantní důvody a povinnost zjistit skutečný stav věci má žalovaný pouze v rozsahu důvodů, které žalobce uvedl. Soud se dále ztotožnil se žalovaným, že v případě návratu do země původu nejsou vietnamští občané, kteří žádali v zahraničí o politický azyl, diskriminováni nebo perzekvováni. Nepravdivé je podle soudu rovněž tvrzení žalobce, že osoby odsouzené v zahraničí za trestný čin měly z tohoto důvodu vážné problémy s vietnamskými státními orgány nebo že by jim hrozilo uvěznění. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Včasnou kasační stížnost stěžovatel podal z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť se soud ani žalovaný dostatečně nezabývaly důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Podle stěžovatele nejsou ve Vietnamu dodržována lidská práva a mohl by tam být pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, popřípadě mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství žalobce má. Stěžovatel připustil, že pobyt v České republice nemá legalizován, avšak toto nezamýšlel nahrazovat formou azylového řízení; nesouhlasí tedy s názorem soudu, že o udělení azylu požádal z důvodu snahy o legalizaci pobytu na území České republiky. Stěžovatel uvedl, že Vietnam opustil v roce 1995, kdy přicestoval do České republiky za svou matkou a dostal povolení k dlouhodobému pobytu a živnostenský list; na území České republiky má přítelkyni a dítě. Návratu do Vietnamu se obává, neboť mu tam údajně hrozí odsouzení za trestné činy spáchané v České republice. Stěžovatel navrhl, aby rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 5. 2005, čj. 14 Az 481/2004 - 14, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť má za to, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu

s právními předpisy; přitom odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí. Podle žalovaného nejsou naplněny stížnostní důvody, žalobce své námitky nekonkretizoval a nepředložil argumenty; jeho námitky tedy žalovaný považuje za bezpředmětné. Soud i žalovaný hodnotily žádost stěžovatele o udělení azylu jako ryze účelovou. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížnost byla podána z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Námitku stěžovatele, že soud i žalovaný nesprávně posoudily důvody pro udělení azylu, neboť stěžovateli hrozí v zemi původu pronásledování, Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou. Pouhá citace § 12 zákona o azylu v kasační stížnosti nepředstavuje důvod kasační stížnosti; tím spíše pokud žalobce v řízení o udělení azylu žádné azylově relevantní důvody neuvedl a jako důvod pro udělení azylu uvedl potřebu legalizovat pobyt na území České republiky, protože očekává narození dítěte a jinak by nemohl být údajně zapsán do rodného listu jako jeho otec. Tato skutečnost však nemůže být zákonným důvodem o udělení azylu; navíc Krajský soud v Ústí nad Labem správně uvedl, že žalovaný má povinnost zjistit skutečný stav věci pouze v rozsahu důvodů, které žalobce uvedl a že žalovaný nemá povinnost domýšlet za žadatele o azyl azylově relevantní důvody. V daném případě žalovaný i krajský soud hodnotily stěžovatelem uváděné důvody a stejně jako Nejvyšší správní soud dospěly k závěru, že žalobce nesplnil důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Obecné, blíže nekonkretizované tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti o jeho obavě z pronásledování v zemi původu pak Nejvyšší správní soud shledal účelovým. Podle názoru Nejvyššího správního soudu žalovaný ani krajský soud nepochybily ani ohledně rozhodnutí o neexistenci překážky vycestování, neboť se přesvědčivě vypořádaly s tvrzeními žalobce, že mu po návratu do země původu hrozí trest za trestné činy, za něž byl odsouzen v České republice a pronásledování za to, že požádal v zahraničí o udělení azylu, a dospěly k závěru, že tvrzené nebezpečí žalobci po návratu do země původu nehrozí a že tedy u něj není dána překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu